

175

Betrokkene wordt volledig arbeidsongeschikt geacht op basis van door haar overgelegd expertiserapport

Centrale Raad van Beroep
4 april 2024, nr. 22/3973 WIA-T,
ECLI:NL:CRVB:2024:667
(Wijna, Rottier, Kjelleveld)
Noot E. van den Bogaard, deze noot heeft ook betrekking op «USZ» 2024/174.

Geen benutbare mogelijkheden. Tegengesteld oordeel over hetzelfde deskundigenrapport.

[Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheids-
wetten art. 2 lid 5]

i. Op grond van het door appellante overgelegde expertiserapport van een psychiater kan redelijkerwijs niet anders worden geconcludeerd dan dat appellante als gevolg van een ernstige psychiatrische stoornis op alle drie de niveaus dermate minimaal functioneert dat zij psychisch niet zelfredzaam is waardoor zij geen benutbare mogelijkheden tot het verrichten van arbeid heeft. Uit het expertiserapport komt duidelijk naar voren dat appellante zich, met hulp van haar partner en de dagbesteding gedurende drie dagdelen per week, met veel moeite staande kan houden in het dagelijkse leven, maar niet in staat is om deel te nemen aan het arbeidsproces. Er is onmiskenbaar sprake van een onvermogen tot persoonlijk en sociaal functioneren waardoor zij niet kan werken.

ii. Het expertiserapport is gebaseerd op een zorgvuldig onderzoek en overtuigend gemotiveerd. Er is geen aanleiding om de conclusies uit dit expertiserapport in deze zaak niet te volgen. De Raad is daarom van oordeel dat appellante op grond van art. 2 lid 5 onder d Schattingsbesluit volledig arbeidsongeschikt is.

iii. Daarbij wordt er nog op gewezen dat in de uitspraak van de Raad in de eerdere zaak van appellante van 18 mei 2022 (ECLI:NL:CRVB:2022:1143) een andere beroepsgrond was aangevoerd, de feiten anders lagen en een andere datum in ge-

ding aan de orde was en dat, zoals ook door het UWV ter zitting werd erkend, de reactie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 31 mei 2021 op de standpunten van deskundige onvoldoende draagkrachtig is.

Tussenuitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 14 november 2022, 21/2545 (aangevallen uitspraak), tussen:
[appellante] te [woonplaats] (appellante)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)
[ex-werkgever] te [vestigingsplaats] (ex-werkgever)

Procesverloop

Met een besluit van 14 juli 2020 heeft het Uwv de WGA-loonaanvullingsuitkering die appellante ontving op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) per 1 november 2020 beëindigd en appellante in aanmerking gebracht voor een

WGA-vervolguitkering gebaseerd op de arbeidsongeschiktheidsklasse van 55 tot 65%. Het Uwv heeft het bezwaar van appellante tegen het besluit van 14 juli 2020 gegrond verklaard, de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 66,04% en de WGA-vervolguitkering per 1 november 2020 berekend naar de arbeidsongeschiktheidsklasse van 65% tot 80%.

Appellante heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. De rechtbank heeft het beroep ongegrond verklaard.

Namens appellante heeft mr. W.C. de Jonge, advocaat, hoger beroep ingesteld. Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend. De ex-werkgever heeft zich als partij in deze procedure gesteld.

De Raad heeft de zaak behandeld op een zitting van 22 februari 2024. Namens appellante is verschenen mr. De Jonge. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.C. Puister. Namens de ex-werkgever is niemand verschenen.

*Overwegingen***Inleiding**

1. Bij de beoordeling van het hoger beroep zijn de volgende feiten en omstandigheden van belang.

1.1. Appellante heeft voor het laatst gewerkt als begeleider dagbesteding B voor gemiddeld 31,95 uur per week. Op 15 februari 2012 heeft zij zich

ziek gemeld met pijnklachten. Er was tevens sprake van psychische klachten. Na afloop van de voorgeschreven wachttijd heeft het Uwv aan appellante met ingang van 12 februari 2014 een loongerelateerde WGA-uitkering op grond van de Wet WIA toegekend. De mate van arbeidsongeschiktheid is daarbij vastgesteld op 100%, omdat appellante niet beschikte over duurzaam benutbare mogelijkheden tot het verrichten van arbeid. Na afloop van de loongerelateerde periode heeft het Uwv appellante met ingang van 12 januari 2017 een WGA-loonaanvullingsuitkering toegekend, waarbij zij onverminderd volledig arbeidsongeschikt is geacht.

1.2. Naar aanleiding van een verzoek om herbeoordeling van de ex-werkgever heeft het Uwv bij besluit van 31 oktober 2018 beslist dat appellante met ingang van 22 oktober 2018 meer arbeidsgeschikt is dan voorheen en de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 63,05%. Het bezwaar van appellante en de ex-werkgever tegen dit besluit heeft het Uwv bij beslissing op bezwaar van 5 augustus 2019 ongegrond verklaard. Het door appellante ingestelde beroep tegen deze beslissing op bezwaar heeft de rechtbank Rotterdam bij uitspraak van 20 mei 2020 (ECLI:NL:RBROT:2020:5953) ongegrond verklaard. De Raad heeft op 18 mei 2022 (ECLI:NL:CRVB:2022:1143) die uitspraak bevestigd.

1.3. Inmiddels had het Uwv bij besluit van 14 juli 2020 de WGA-loonaanvullingsuitkering per 1 november 2020 beëindigd en appellante aansluitend in aanmerking gebracht voor een WGA-vervolguitkering, berekend naar de arbeidsongeschiktheidsklasse van 55 tot 65%. Naar aanleiding van het bezwaar van appellante tegen dit besluit heeft op 23 september 2020 een verzekeringsgeneeskundig onderzoek plaatsgevonden. De verzekeringsarts heeft op 26 oktober 2020 een Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) opgesteld. Een arbeidsdeskundige heeft vervolgens, met inachtneming van deze FML, functies geselecteerd en op basis van de drie functies met de hoogste lonen de mate van arbeidsongeschiktheid berekend op 65,11%.

1.4. Bij brief van 13 november 2020 heeft het Uwv aan appellante en de ex-werkgever het voornemen kenbaar gemaakt het primaire besluit te wijzigen en te bepalen dat appellante vanaf 1 november 2020 voor 65,11% arbeidsongeschikt moet worden beschouwd. Appellante heeft op 18 febru-

ari 2021 haar zienswijze gegeven en meegedeeld dat zij bij haar standpunt blijft dat zij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is en in aanmerking komt voor een IVA-uitkering. Ter onderbouwing van haar standpunt heeft appellante een expertiserapport overgelegd van psychiater M. van Beem van 28 januari 2021. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft vervolgens in zijn rapport van 25 maart 2021 geconcludeerd dat geen sprake is van volledige arbeidsongeschiktheid vanwege het ontbreken van benutbare mogelijkheden tot het verrichten van arbeid, maar dat er op basis van het expertiserapport van psychiater Van Beem wel aanleiding is om de belastbaarheid van appellante op de beoordelingspunten 2.6 (emotionele problemen van anderen hanteren), 2.7 (eigen gevoelens uiten) en 2.8 (omgaan met conflicten) te wijzigen. Daarom heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep op 25 maart 2021 een nieuwe FML opgesteld waarin de wijziging op deze beoordelingspunten is opgenomen. Op basis van deze nieuwe FML heeft de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep de geschiktheid van de eerder geduide functies opnieuw beoordeeld en geconcludeerd dat één functie binnen SBC-code 111334 (huishoudelijk medewerker gebouwen) niet geschikt is en deze vervangen door een andere functie binnen deze functiebestandscode. Hierdoor wijzigt de mate van arbeidsongeschiktheid van 65,11% naar 66,04%. Bij besluit van 8 april 2021 (bestreden besluit) heeft het Uwv het bezwaar van appellante tegen het besluit van 14 juli 2020 gegrond verklaard, de mate van arbeidsongeschiktheid gewijzigd in 66,04% en bepaald dat appellante per 1 november 2020 in aanmerking komt voor een WGA-loonaanvullingsuitkering (lees: WGA-vervolguitkering) gebaseerd op de arbeidsongeschiktheidsklasse van 65 tot 80%.

Uitspraak van de rechtbank

2. De rechtbank heeft het beroep van appellante tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het verzekeringsgeneeskundig onderzoek op zorgvuldige wijze plaatsgevonden. In wat appellante heeft aangevoerd heeft de rechtbank geen aanleiding gezien om het medisch oordeel dat aan het bestreden besluit ten grondslag ligt voor onjuist te houden.

2.1. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep in zijn rapporten van 25 maart 2021 en 31 mei 2021 inzicht-

telijk en overtuigend toegelicht waarom er op de datum in geding geen sprake was van volledige arbeidsongeschiktheid, omdat daarvoor vereist is dat iemand individueel, binnen de leefsituatie en in sociale context niet functioneert. Daarvan is volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep geen sprake. Hij heeft daarbij overwogen dat appellante in staat is voor zichzelf te zorgen, een relatie te onderhouden met haar man, kinderen en een vriendin en dat zij activiteiten onderneemt bij de dagbesteding en in het wooncomplex. Daarnaast heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep volgens de rechtbank terecht meegewogen dat appellante niet bedlegerig is, ADL-zelfstandig is, niet is opgenomen in een ziekenhuis of instelling en er geen terminale situatie is. De rechtbank onderschrijft bovendien de beoordeling van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat uit de psychiatrische expertise van Van Beem geen onderbouwing volgt van de gestelde volledige arbeidsongeschiktheid. Het Uvw heeft appellante daarom terecht niet in aanmerking gebracht voor een IVA-uitkering. Het door appellante in beroep ingebrachte rapport van verzekeringsarts J. Wijgengangs van 29 april 2021, die stelt dat uit het expertiserapport volgt dat appellante voldoet aan de voorwaarden voor een IVA-uitkering, leidt niet tot een ander oordeel, nu dit standpunt op geen enkele wijze nader is onderbouwd.

2.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep in de rapporten van 31 mei 2021 en 21 juni 2021 inzichtelijk gemotiveerd dat appellante geen nieuwe medische feiten aandraagt op basis waarvan aanvullende dan wel zwaardere beperkingen ten aanzien van de door appellante aangevoerde items dienen te worden aangenomen. Daarbij heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep er terecht op gewezen dat tijdens het psychiatrisch onderzoek geen afwijkingen zijn vastgesteld. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft daarnaast in zijn rapporten van 25 mei 2021 en 21 juni 2021 voldoende inzichtelijk en overtuigend toegelicht dat bij het opstellen van de FML rekening is gehouden met het niveau van functioneren van appellante op het gebied van persoonlijk en sociaal functioneren. Ook heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep inzichtelijk en overtuigend toegelicht waarom er geen aanleiding bestaat voor het aannemen van een urenbeperking.

2.3. Uitgaande van de FML van 25 maart 2021 acht de rechtbank appellante in staat de aan de

schatting ten grondslag gelegde functies te vervullen, waarmee zij 66,04% arbeidsongeschikt is.

Het hoger beroep van appellante

3.1. Appellante is het met de uitspraak van de rechtbank niet eens. Appellante stelt zich, samengevat, op het standpunt dat zij volledig arbeidsongeschikt is vanwege het ontbreken van duurzaam benutbare mogelijkheden tot het verrichten van arbeid en dat deze volledige arbeidsongeschiktheid ook duurzaam is, zodat zij in aanmerking komt voor een IVA-uitkering. Appellante heeft ter onderbouwing van haar standpunt nogmaals gewezen op het in bezwaar ingebrachte expertiserapport van psychiater Van Beem van 28 januari 2021.

3.2. Het Uvw heeft bevestiging van de aangevallen uitspraak bepleit.

Het oordeel van de Raad

4.1. De Raad oordeelt of de rechtbank terecht het besluit, om appellante met ingang van 1 november 2020 in aanmerking te laten komen voor een WGA-vervolguitkering, gebaseerd op de arbeidsongeschiktheidsklasse van 65 tot 80%, in stand heeft gelaten. Hij doet dat aan de hand van de argumenten die appellante in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden.

4.2. Op grond van artikel 5 van de Wet WIA bestaat recht op een WIA-uitkering als een betrokkene ten minste 35% arbeidsongeschikt is. De mate van arbeidsongeschiktheid wordt berekend door het loon dat een betrokkene in zijn laatste werk nog had kunnen verdienen, te vergelijken met het loon dat hij kan verdienen in passende functies.

4.3. Op grond van artikel 6, eerste lid, van de Wet WIA en artikel 2, eerste lid, van het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Schattingsbesluit) geldt dat de mate van arbeidsongeschiktheid wordt vastgesteld op basis van een verzekeringsgeneeskundig en een arbeidskundig onderzoek. Artikel 2, vijfde lid, van het Schattingsbesluit geeft, bij wijze van uitzondering, een limitatieve opsomming van situaties waarbij sprake is van geen benutbare mogelijkheden tot het verrichten van arbeid, op grond waarvan een arbeidskundig onderzoek achterwege blijft en de betrokkene volledig arbeidsongeschikt wordt geacht. Het gaat dan om gevallen waarin een verzekerde evident niet kan werken en ook op korte termijn niet in staat zal zijn om te werken.

4.4. Tussen partijen is niet in geschil dat een situatie als omschreven in artikel 2, vijfde lid, aanhef en de onderdelen a, b en c, in het geval van appellante niet aan de orde is. Het gaat om de vraag of sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 2, vijfde lid, aanhef en onder d, van het Schattingsbesluit, namelijk dat betrokkene als gevolg van een ernstige psychische stoornis in zijn zelfverzorging, in zijn directe samenlevingsverband alsook in zijn sociale contacten, waaronder zijn werkrelaties, niet of dermate minimaal functioneert dat hij psychisch niet zelfredzaam is.

4.5. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in zijn rapporten van 25 maart 2021 en 31 mei 2021 toegelicht waarom hij van mening is dat deze uitzonderingssituatie zich in het geval van appellante niet voordoet. Volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep is geen sprake van een onvermogen tot persoonlijk en sociaal functioneren omdat geen sprake is van een ernstige stoornis op alle drie de niveaus. Er is immers sprake van zelfverzorging en appellante heeft een relatie met haar man, de kinderen van haar man en een vriendin. Daarbij gaat zij drie dagdelen per week naar de dagbesteding, alwaar zijn activiteiten uitvoert.

4.6. Anders dan de rechtbank acht de Raad deze motivering niet toereikend. Psychiater Van Beem overweegt in zijn expertiserapport van 28 januari 2021, op basis van dossierstudie en een uitgebreid psychiatrisch onderzoek, dat appellante een chronisch psychiatrisch patiënt is, met een high level borderline persoonlijkheidsstoornis, die niet meer beter zal worden. Appellante raakt gemakkelijk ontregeld, bij bepaalde sociale interacties en als er druk op haar wordt gelegd. Er is namelijk sprake van een basaal wantrouwen, een gebrekkig mentaliserend vermogen, emotieregulatieproblemen en van angst. Het gaat door haar partner, de dagbesteding en enige structuur wat beter met appellante, maar zij kan zo niet werken. De psychiater concludeert in zijn rapport dat sprake is van een zeer wankel evenwicht, dat snel ontregeld kan raken door druk van buitenaf. Zelfs in het gewone dagelijkse leven, zonder betaalde arbeid of sociale contacten, lukt het appellante slechts met zeer veel moeite stabiel te blijven. Volgens de psychiater moet het niet als haalbaar geacht worden dat appellante ooit nog terugkeert in betaalde arbeid. Dit zal ten koste gaan van haar psychische gezondheid en zal zonder twijfel leiden tot ernstige psychiatrische ontregeling.

4.7. Op grond van dit expertiserapport kan redelijkerwijs niet anders worden geconcludeerd dan dat appellante als gevolg van een ernstige psychiatrische stoornis op alle drie de niveaus dermate minimaal functioneert dat zij psychisch niet zelfredzaam is waardoor zij geen benutbare mogelijkheden tot het verrichten van arbeid heeft. Uit het expertiserapport komt duidelijk naar voren dat appellante zich, met hulp van haar partner en de dagbesteding gedurende drie dagdelen per week, met veel moeite staande kan houden in het dagelijkse leven, maar niet in staat is om deel te nemen aan het arbeidsproces. Er is onmiskenbaar sprake van een onvermogen tot persoonlijk en sociaal functioneren waardoor zij niet kan werken. In wat het Uwv daartegen heeft aangevoerd ziet de Raad geen grond voor een ander oordeel. Het expertiserapport is gebaseerd op een zorgvuldig onderzoek en overtuigend gemotiveerd. Er is geen aanleiding om de conclusies uit dit expertiserapport in deze zaak niet te volgen. De Raad is daarom van oordeel dat appellante op grond van artikel 2, vijfde lid, aanhef en onder d, van het Schattingsbesluit met ingang van 1 november 2020 volledig arbeidsongeschikt is. Daarbij wordt er nog op gewezen dat in de uitspraak van de Raad in de eerdere zaak van appellante van 18 mei 2022 (ECLI:NL:CRVB:2022:1143) een andere beroepsgrond was aangevoerd, de feiten anders lagen en een andere datum in geding aan de orde was. Verder wordt er daarbij op gewezen dat, zoals ook door het Uwv te zitting werd erkend, de reactie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 31 mei 2021 op de standpunten van deskundige onvoldoende draagkrachtig is.

4.8. Uit wat in 4.1 tot en met 4.7 is overwogen volgt dat het bestreden besluit berust op een onvoldoende draagkrachtige motivering. Teneinde tot een finale beslechting van het geschil te komen zal de Raad, met toepassing van artikel 8:51d van de Algemene wet bestuursrecht, het Uwv opdracht geven het gebrek te herstellen. Daarbij dient het Uwv als vaststaand aan te nemen dat appellante volledig arbeidsongeschikt is wegens het ontbreken van benutbare mogelijkheden tot het verrichten van arbeid en uitsluitend te beoordelen of deze volledige arbeidsongeschiktheid ook duurzaam is en appellante met ingang van 1 november 2020 in aanmerking komt voor een IVA-uitkering.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep draagt het Uvw op om binnen acht weken na verzending van deze tussenuitspraak het gebrek in het bestreden besluit te herstellen met inachtneming van wat de Raad heeft overwogen.

NOOT

Een door de verzekerde ingeschakelde onafhankelijke deskundige kan net zo doorslaggevend zijn als een door de rechter ingeschakelde deskundige: hoe de CRvB zichzelf corrigeert

1. Bij eerste lezing van deze uitspraak valt op dat de CRvB naar aanleiding van een *in opdracht van appellante* gemaakt expertiserapport geen eigen deskundige benoemt, maar – in meervoudige samenstelling – dit rapport *direct doorslaggevend* acht, als ware het opgesteld door een door hem zelf benoemde deskundige.

Maar uit r.o. 1.2 blijkt dat aan deze procedure een eerdere procedure is voorafgegaan en uit de uitspraak in die procedure (CRvB 18 mei 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:1143, «USZ» 2024/174) blijkt dat de CRvB – in enkelvoudige samenstelling – datzelfde expertiserapport toen *juist niet* heeft gevolgd.

Kortom: twee tegenstrijdige uitspraken over één en hetzelfde deskundigenrapport. Dat vraagt om uitleg.

2. In deze noot bespreek ik beide uitspraken. Voor de leesbaarheid zal ik deze aanduiden als die van de *meervoudige kamer* resp. *enkelvoudige kamer*, al dan niet met de datum erbij.

Onderwerp van geschil: mate van arbeidsongeschiktheid per 11 oktober 2018

3. Aan appellante is met ingang van 12 februari 2014 een loongerelateerde WGA-uitkering toegekend gebaseerd op een mate van arbeidsongeschiktheid van 100%. Met ingang van 12 januari 2017 is deze omgezet in een loonaanvullingsuitkering, eveneens gebaseerd op een mate van arbeidsongeschiktheid van 100%.

4. Naar aanleiding van een verzoek daartoe van appellantes voormalige werkgever vindt een herbeoordeling plaats en wordt haar arbeidsongeschiktheid bij besluit van 31 oktober 2018 per 22 oktober 2018 vastgesteld op 63,05%. Omdat appellante tot dan toe volledig arbeidsongeschikt werd geacht, geldt op grond van art. 60 lid 3 Wet

WIA een uitlooptermijn van 24 kalendermaanden voordat de inkomenseis van lid 2 van toepassing wordt. Dat betekent dat haar loonaanvullingsuitkering t/m 31 oktober 2020 ongewijzigd wordt voortgezet.

5. Zij maakt echter wel bezwaar tegen de verlaagde vaststelling van haar arbeidsongeschiktheid, maar vangt zowel in bezwaar (besluit van 5 augustus 2019) als in beroep (uitspraak van 20 mei 2020) bot.

6. Hangende het hoger beroep tegen de verlaging van het arbeidsongeschiktheidspercentage bereikt appellante het einde van de 24 maanden en aangezien zij niet voldoet aan de inkomenseis wordt bij besluit van 14 juli 2020 de loonaanvullingsuitkering per 1 november 2020 omgezet in een vervolguitering in de klasse 55-65%. Deze klasse-indeling is gebaseerd op de per 22 oktober 2018 vastgestelde mate van arbeidsongeschiktheid.

Deskundigenrapport psychiater M. van Beem

7. In zowel het bezwaar tegen de toekenning van de vervolguitering per 1 november 2020 als het hoger beroep tegen de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid per 22 oktober 2018 legt appellante een expertiserapport over van een onafhankelijk deskundige van 28 januari 2021, die appellante op een drietal aspecten in de FML verdergaand beperkt heeft geacht dan waarvan het UWV was uitgegaan.

Uit de uitspraak van de *enkelvoudige kamer* van 18 mei 2022 blijkt echter niet wie deze deskundige of wat diens deskundigheid is (zie r.o. 3.1). Uit de uitspraak van de *meervoudige kamer* van 4 april 2024 blijkt dat deze rapportage is opgesteld door psychiater M. van Beem.

8. Dat deze deskundige in de uitspraak van de *enkelvoudige kamer* niet nader wordt benoemd, komt doordat appellante (in die procedure) geen toestemming heeft gegeven om haar medische gegevens aan de werkgever te verstrekken en de werkgever niet werd vertegenwoordigd door een gemachtigde die advocaat of arts is, zodat de CRvB (om te voorkomen dat de ex-werkgever alsnog kennisneemt van de medische situatie van appellante) terughoudend is met het opnemen van gedetailleerde inhoudelijk medische overwegingen.

In de uitspraak van de *meervoudige kamer* is die terughoudendheid er niet. Of dat komt doordat appellante in die procedure wel toestemming

heeft gegeven haar gegevens met de werkgever te delen of dat de werkgever nu wel werd vertegenwoordigd door een gemachtigde die advocaat of arts is, blijkt niet uit de uitspraak. Het enige dat wel uit de uitspraak blijkt, is dat de werkgever niet op de zitting is verschenen.

Voor de lezer van beide uitspraken maakt het in elk geval een wereld van verschil.

9. Uit r.o. 4.4 van de uitspraak van de *enkelvoudige kamer*:

“De deskundige heeft in zijn rapport van 28 januari 2021 appellante verdergaand beperkt geacht dan waarvan het UWV was uitgegaan. Zo heeft hij appellante *meer beperkt* geacht op de aspecten 2.6 (emotionele problemen van anderen hanteren), 2.7 (eigen gevoelens uiten) en 2.8 (omgaan met conflicten). Het UWV heeft overeenkomstig de bevindingen van de deskundige de FML op 26 maart 2021 aangescherpt en op de betreffende aspecten verdergaande beperkingen aangenomen dan daarvoor. Over de toevoeging van de deskundige dat hij het voor appellante *niet haalbaar* acht dat zij zal terugkeren in betaald werk omdat dit *ontregelend* kan werken, heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep toegelicht dat erkend wordt dat sprake is van een wankel evenwicht, maar dat om die reden ook een urenbeperking is aangenomen voor vier uur per dag, waardoor de overige tijd gebruikt kan worden voor recuperatie (cursivering EvdB)”

10. Dan r.o. 4.6 van de uitspraak van de *meervoudige kamer*:

“Psychiater Van Beem overweegt in zijn expertisereport van 28 januari 2021, op basis van dossierstudie en een uitgebreid psychiatrisch onderzoek, dat appellante een *chronisch psychiatrisch patiënt* is, met een *high level borderline persoonlijkheidsstoornis*, die *niet meer beter* zal worden. Appellante raakt *gemakkelijk ontregeld*, bij bepaalde sociale interacties en als er druk op haar wordt gelegd. Er is namelijk sprake van een *basaal wantrouwen*, een *gebrekkelijk mentaliserend vermogen*, *emotieregulatieproblemen* en van *angst*.

Het gaat door haar *partner*, de *dagbesteding* en *enige structuur* wat beter met appellante, maar zij kan zo *niet werken*.

De psychiater concludeert in zijn rapport dat sprake is van een *zeer wankel* evenwicht, dat *snel ontregeld* kan raken door *druk van buitenaf*. *Zelfs in het gewone dagelijkse leven*, zonder betaalde arbeid of sociale contacten, lukt het appellante *slechts met zeer veel moeite* stabiel te blijven.

Volgens de psychiater moet het *niet als haalbaar* geacht worden dat appellante *ooit nog* terugkeert in betaalde arbeid. Dit zal *ten koste* gaan van haar psychische gezondheid en zal *zonder twijfel* leiden tot *ernstige* psychiatrische ontregeling (cursivering EvdB):

Reactie verzekeringsarts bezwaar en beroep

11. Naar aanleiding van dit deskundigenrapport heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep in het kader van het *bezwaar tegen de vervolguitzetting* in een rapport van 25 maart 2021 geconcludeerd dat er geen sprake is van het ontbreken van benutbare mogelijkheden, maar in de FML van diezelfde datum wel aanvullende beperkingen opgenomen op de beoordelingspunten 2.6 (emotionele problemen van anderen hanteren), 2.7 (eigen gevoelens uiten) en 2.8 (omgaan met conflicten); zie r.o. 1.4 van de uitspraak van de *meervoudige kamer*.

12. In de uitspraak van de *enkelvoudige kamer* wordt dit rapport niet vermeld, maar alleen melding gemaakt van een aangescherpte FML van 26 maart 2021. Maar uit de weergave van het standpunt van de verzekeringsarts bezwaar en beroep in r.o. 4.4 volgt dat dit rapport ook in die procedure is overgelegd, mogelijk (net als de FML) gedateerd op 26 maart 2021:

“Over de toevoeging van de deskundige dat hij het voor appellante niet haalbaar acht dat zij zal terugkeren in betaald werk omdat dit ontregelend kan werken, heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep toegelicht dat *erkend* wordt dat sprake is van een *wankel evenwicht*, maar dat om die reden ook een *urenbeperking* is aangenomen voor vier uur per dag, waardoor de overige tijd gebruikt kan worden voor recuperatie. Verder is toegelicht dat door het stellen van *specifieke voorwaarden* in de rubrieken persoonlijk en sociaal functioneren *druk en stress in arbeid* wordt vermeden. De deskundige heeft volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep *niet onderbouwd* waarom appellante *niet in staat* zou kunnen worden geacht om gedurende een *beperkt* aantal uren per dag arbeid te verrichten waarbij met de problematiek van appellante rekening gehouden wordt (cursivering EvdB):”

Uitspraak enkelvoudige kamer

13. Voor de *enkelvoudige kamer* is deze toelichting voldoende: “Geen aanleiding bestaat deze toelichting van de verzekeringsarts bezwaar en

beroep niet te volgen" (r.o. 4.4) en: "Er zijn dan ook geen aanknopingspunten voor twijfel aan de inzichtelijk gemotiveerde conclusies van de verzekeringsarts bezwaar en beroep en de door deze arts in de FML van 26 maart 2021 vastgestelde beperkingen" (r.o. 4.5).

Uitspraak meervoudige kamer

14. Hoe anders oordeelt de *meervoudige kamer* in r.o. 4.7:

"Op grond van dit expertiserapport kan *redelijkerwijs niet anders* worden geconcludeerd dan dat appellante als gevolg van een *ernstige* psychiatrische stoornis op *alle drie* de niveaus *dermate minimaal* functioneert dat zij *psychisch niet zelfredzaam* is waardoor zij geen benutbare mogelijkheden tot het verrichten van arbeid heeft. Uit het expertiserapport komt *duidelijk* naar voren dat appellante zich, met hulp van haar partner en de dagbesteding gedurende drie dagdelen per week, *met veel moeite* staande kan houden in het dagelijkse leven, maar *niet in staat* is om deel te nemen aan het arbeidsproces. Er is *onmiskienbaar* sprake van een *onvermogen tot persoonlijk en sociaal functioneren* waardoor zij niet kan werken. In wat het UWV daartegen heeft aangevoerd ziet de Raad *geen grond* voor een *ander* oordeel. Het expertiserapport is gebaseerd op een zorgvuldig onderzoek en overtuigend gemotiveerd. Er is geen aanleiding om de conclusies uit dit expertiserapport in deze zaak niet te volgen. De Raad is daarom van oordeel dat appellante op grond van artikel 2, vijfde lid, aanhef en onder d, van het Schattingsbesluit met ingang van 1 november 2020 volledig arbeidsongeschikt is (cursivering EvdB):"

15. De *meervoudige kamer* komt op grond van *hetzelfde* deskundigenrapport dus tot een oordeel dat *diametraal tegengesteld* is aan dat van de *enkelvoudige kamer*. Dat wringt en daar is de CRvB zich blijkens het vervolg van r.o. 4.7 ook bewust van:

"Daarbij wordt er nog op gewezen dat in de uitspraak van de Raad in de eerdere zaak van appellante van 18 mei 2022 (ECLI:NL:CRVB:2022:1143) een *andere beroepsgrond* was aangevoerd, de *feiten anders lagen* en een *andere datum in geding* aan de orde was".

16. Daar valt echter wel wat op af te dingen.

Andere beroepsgrond?

17. Blijkens r.o. 3.1 van de uitspraak van de *enkelvoudige kamer* had appellante in die procedure o.a. aangevoerd dat "haar arbeidsongeschiktheid ten onrechte niet is aangemerkt als volledig en duurzaam en dat zij recht heeft op een IVA-uitkering" en dat "(h)et UWV (...) onvoldoende beperkingen (heeft) vastgesteld" en ter onderbouwing daarvan het expertiserapport van psychiater Van Beem van 28 januari 2021 heeft overgelegd.

18. Blijkens r.o. 3.1 van de uitspraak van de *meervoudige kamer* had appellante in die procedure o.a. aangevoerd dat "zij volledig arbeidsongeschikt is vanwege het ontbreken van duurzaam benutbare mogelijkheden tot het verrichten van arbeid en dat deze volledige arbeidsongeschiktheid ook duurzaam is, zodat zij in aanmerking komt voor een IVA-uitkering" en heeft zij ter onderbouwing van haar standpunt nogmaals gewezen op het in bezwaar ingebrachte expertiserapport van psychiater Van Beem van 28 januari 2021.

19. Hoe ik daarin een andere beroepsgrond moet zien, ontgaat mij. Immers, in *beide* zaken heeft appellante aangevoerd dat uit het expertiserapport blijkt dat zij duurzaam geen benutbare mogelijkheden heeft en in aanmerking moet komen voor een IVA-uitkering.

20. Dat zij in de eerste procedure *ook* heeft aangevoerd dat "(d)ie artsen van het UWV (...) voor een goed beeld van de medische situatie (...) contact (hadden) moeten opnemen met de behandelend sector" en met verwijzing naar het Korošec-arrest om benoeming van een deskundige heeft gevraagd, speelt in de overwegingen van de enkelvoudige kamer *geen enkele* rol. De *enkelvoudige kamer* volgt gewoon de verzekeringsarts bezwaar en beroep in diens oordeel dat *geen* sprake is van het *ontbreken* van benutbare mogelijkheden en dat met de aangepaste FML voldoende is tegemoet gekomen aan het expertiserapport, terwijl de meervoudige kamer oordeelt dat op grond van ditzelfde expertiserapport redelijkerwijs *niet anders* kan worden geconcludeerd dan dat *wel* sprake is van het ontbreken van benutbare mogelijkheden.

21. Sterker nog: waar de *enkelvoudige kamer* nog overweegt dat het "in hoger beroep in geding gebrachte stuk van bedrijfsarts J. Wijgerangs, die stelt dat uit het rapport van de deskundige volgt dat appellante voldoet aan de voorwaarden voor een IVA-uitkering, (...) *niet*

(leidt) tot een *ander* oordeel, nu Wijgergangs zijn conclusie *niet nader heeft onderbouwd*”; overweegt de *meervoudige kamer* dat “(o)p grond van dit expertiserapport (...) *redelijkerwijs niet anders* (kan) worden geconcludeerd dan dat appellante (...) psychisch niet zelfredzaam is waardoor zij geen benutbare mogelijkheden tot het verrichten van arbeid heeft (en) onmiskenbaar sprake (is) van een onvermogen tot persoonlijk en sociaal functioneren waardoor zij niet kan werken”.

De nadere onderbouwing die de *enkelvoudige kamer* in de rapportage van Wijgergangs mist, heeft de *meervoudige kamer* dus niet nodig.

22. Dat de meervoudige kamer een andere conclusie verbindt aan het expertiserapport dan de enkelvoudige kamer, heeft dan ook niets te maken met *andere beroepsgronden*, maar is gewoon een *andere waardering* van *hetzelfde* rapport.

Lagen de feiten anders?

23. Welke feiten er in de eerste procedure anders waren dan in de tweede procedure, vertelt de CRvB er jammer genoeg niet bij; en zie ik eigenlijk ook niet, althans niet voor wat betreft de *medische* feiten.

24. Uit r.o. 3.1 van de uitspraak van de *enkelvoudige kamer* blijkt dat appellante in dat hoger beroep stukken heeft ingebracht waaruit blijkt wat de behandeling heeft ingehouden, dat zij begeleid wordt via een zorgbureau en dagbesteding heeft, huishoudelijke hulp ontvangt van de Thuiszorg en tot slot het expertiserapport van psychiater Van Beem heeft overgelegd.

25. Uit r.o. 1.4 van de uitspraak van de *meervoudige kamer* blijkt dat appellante in die procedure in bezwaar *hetzelfde* expertiserapport van psychiater Van Beem heeft overgelegd en dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep in de FML *dezelfde* aanpassingen heeft gedaan als in de eerste procedure. Andere medische stukken worden niet genoemd, zodat de *medische* feiten bij de meervoudige kamer *hetzelfde* lagen als bij de enkelvoudige kamer.

26. Blijkens r.o. 4.6-4.8 hebben arbeidskundige overwegingen geen rol gespeeld, zodat eventuele verschillen in de geduide functies niet relevant zijn voor de uitkomst van de zaak en dus evenmin een verklaring kunnen zijn voor de andere uitkomst.

Is de datum in geding anders?

27. Op het eerste gezicht natuurlijk wel, want de eerste procedure ging over de mate van arbeidsongeschiktheid per 22 oktober 2018 en de tweede over het recht op uitkering per 1 november 2020. Maar als gevolg van de uitlooptermijn van 24 maanden, leidt de per 22 oktober 2018 vastgestelde mate van arbeidsongeschiktheid ook tot het per 1 november 2020 van toepassing worden van de inkomenseis. Daarmee is de *mate van arbeidsongeschiktheid* per 22 oktober 2018 *bepalend* voor het *recht op uitkering* vanaf 1 november 2020. Het is niet voor niets dat het UWV in een besluit waarbij de mate van arbeidsongeschiktheid wordt verlaagd van 80-100% naar 35-80%, ook altijd vermeldt wat daarvan de gevolgen zijn, vanaf welke datum de inkomenseis gaat gelden en dat de uitkering dan naar alle waarschijnlijkheid zal worden verlaagd. Daarmee is in de eerste procedure ook de datum waarop de inkomenseis van kracht wordt onderdeel van het geschil en dus in geding.

28. De tweede procedure wordt bovendien *direct beïnvloed* door de eerste. Immers, als de eerste procedure leidt tot wijziging van de datum waarop de inkomenseis ingaat, dan komt daarmee de grondslag onder het in de tweede procedure bestreden besluit te vervallen.

29. De systematiek van de Wet WIA heeft dan ook tot gevolg dat bij verlaging van de mate van arbeidsongeschiktheid van 80-100% naar 35-80% er altijd *twee (gekoppelde) data* in geding zijn: de datum waarop het arbeidsongeschiktheidspercentage wijzigt en de datum waarop de inkomenseis van toepassing wordt.

30. Omdat beide in geding zijnde data aan elkaar gekoppeld zijn en verder uit niets blijkt dat de medische situatie van appellante op 22 oktober 2018 anders was dan op 1 november 2020, kan het verschil in uitkomst ook niet worden verklaard door de datum in geding.

Onvoldoende draagkrachtige reactie verzekeringsarts

31. Meer substantieel is de overweging “dat, zoals ook door het UWV te zitting werd erkend, de reactie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 31 mei 2021 op de standpunten van deskundige onvoldoende draagkrachtig is”. Maar die rapportage dateert van een *jaar eerder* dan de uitspraak van de enkelvoudige kamer en werd toen door zowel het UWV als de enkelvoudige

kamer kennelijk wel voldoende draagkrachtig geacht. Of toch niet?

32. De rapportage van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 31 mei 2021 wordt alleen genoemd in de uitspraak van de *meervoudige kamer* en niet in die van de *enkelvoudige kamer*. Zou deze rapportage dan niet aan de enkelvoudige kamer zijn overgelegd? Dat zou toch raar zijn.

33. Maar wat staat er eigenlijk in die rapportage? In r.o. 2.1 en r.o. 4.5 is een weergave te vinden van de rapporten van 25 maart 2021 en 31 mei 2021 tezamen en in r.o. 2.2 van de rapporten van 31 mei 2021 en 21 juni 2021 ook tezamen. Het is dan ook onduidelijk wat er nu precies in het onvoldoende draagkrachtig geachte rapport van 31 mei 2021 staat.

34. Maar uit r.o. 2.1 en 4.5 valt wel af te leiden dat daarin waarschijnlijk staat dat “appellante in staat is voor zichzelf te zorgen, een relatie te onderhouden met haar man, kinderen en een vriendin en dat zij activiteiten onderneemt bij de dagbesteding en in het wooncomplex (r.o. 2.1, cursivering EvdB)” c.q. “geen sprake van (is) een onvermogen tot persoonlijk en sociaal functioneren omdat geen sprake is van een ernstige stoornis op alle drie de niveaus. Er is immers sprake van zelfverzorging en appellante heeft een relatie met haar man, de kinderen van haar man en een vriendin. Daarbij gaat zij drie dagdelen per week naar de dagbesteding, alwaar zijn activiteiten uitvoert (r.o. 4.5, cursivering EvdB)”.

35. Dat zijn echter precies de omstandigheden die volgens het expertiserapport van psychiater Van Beem maken dat appellante, zij het met zeer veel moeite, *nog enigszins stabiel* kan blijven en biedt daarmee *geen* onderbouwing dat zij *daarbovenop* ook met arbeid kan worden belast, laat staan een weerlegging van het standpunt van psychiater Van Beem dat terugkeer in betaalde arbeid “zonder twijfel (zal) leiden tot ernstige psychiatrische ontregeling (cursivering EvdB)”.

36. Dat de *meervoudige kamer* die motivering van de verzekeringsarts bezwaar en beroep niet toereikend acht, lijkt mij dan ook terecht en eigenlijk ook vanzelfsprekend. Dat de *enkelvoudige kamer* hierin zelfs geen aanknopingspunten voor twijfel heeft gezien, is eigenlijk onbegrijpelijk.

Tijd voor conclusies

37. Na dit discours is het tijd voor conclusies.

Conclusie 1: de meervoudige kamer corrigeert de enkelvoudige kamer

38. De eerste is dat de *meervoudige kamer* hier de *enkelvoudige kamer* een gevoelige tik op de vingers geeft en de *rechtsgevolgen* van een uitspraak die appellante evident veel onrecht doet, *volledig ongedaan* maakt. Immers, de uitspraak van een enkelvoudige kamer heeft *alleen* tot gevolg dat de mate van arbeidsongeschiktheid per 22 oktober 2018 vastgesteld blijft op 63,05%, zonder dat per die datum de inkomenseis van toepassing wordt of de uitkering wordt verlaagd; die inkomenseis wordt pas na 24 kalendermaanden – dus per 1 november 2020 – van toepassing. Maar doordat de *meervoudige kamer* bepaalt dat appellante op 1 november 2020 geen benutbare mogelijkheden heeft en volledig arbeidsongeschikt dient te worden geacht, gaat dat niet door en wordt op die datum de inkomenseis *toch niet* van toepassing.

Conclusie 2: een rapport van een door de verzekerde ingeschakelde onafhankelijke deskundige kan net zo doorslaggevend zijn als het rapport een door de rechter ingeschakelde deskundige

39. In veel gevallen zal een in opdracht van de verzekerde opgesteld deskundigenrapport leiden tot twijfel over de juistheid van het standpunt van de verzekeringsarts(en) en de rechter aanleiding geven een eigen deskundige in te schakelen. Maar uit de uitspraak van de *meervoudige kamer* blijkt dat een dergelijk rapport *ook zelf* doorslaggevend kan zijn. In r.o. 4.7 formuleert de CRvB daarvoor dezelfde maatstaf als voor door de rechter ingeschakelde deskundigen: “Het expertiserapport is gebaseerd op een *zorgvuldig onderzoek* en *overtuigend gemotiveerd*. Er is geen aanleiding om de conclusies uit dit expertiserapport in deze zaak niet te volgen (cursivering EvdB)”.

40. Ik vind dat een goede zaak. Als er al een gegeden deskundigenrapport ligt, is het de vraag of een nieuw onderzoek in opdracht van de rechter, behoudens meer kosten, verlenging van de procedure en een extra belasting van de betrokkene, nog veel nieuws zal opleveren.

Conclusie 3: de 24-maanden uitlooptermijn biedt de rechter een kans om een misser te herstellen en die kans is er niet altijd

41. Dat in deze zaak de misser van de *enkelvoudige kamer* kon worden hersteld door de *meervoudige kamer*, is een bijzonderheid die mogelijk werd gemaakt door de systematiek van de Wet WIA, waarin bij een daling van de arbeidsongeschiktheid van 80-100% naar 35-80% een uitlooptermijn van 24 maanden geldt. Als echter de mate van arbeidsongeschiktheid niet op 63,05% maar op minder dan 35% zou zijn vastgesteld, dan zou de uitkering met een uitlooptermijn van twee maanden zijn beëindigd en zou de misslag van de enkelvoudige kamer niet door de meervoudige kamer hebben kunnen worden gecorrigeerd. Dat stemt tot nadenken.

Conclusie 4: wees eens wat kritischer, de verzekeringsarts heeft niet altijd gelijk

42. Maar wat vooral tot nadenken stemt, is niet zozeer de misslag zelf (ook rechterswerk is mensenwerk), maar het gemak waarmee de enkelvoudige kamer – tegenover een toch niet mis te verstaan deskundigenrapport – toch de verzekeringsarts heeft gevolgd. Dat is namelijk geen incident.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

176

Verruiming dringende reden bij herziening en terugvordering

Centrale Raad van Beroep
18 april 2024, nr. 21/2685 WAJONG-T,
ECLI:NL:CRVB:2024:726
(Weyers, Smit-Colenbrander, Rijnbeek)
Noot A.M.A.G. Beers, H.J. van Dijk

Herziening. Terugvordering. Verruiming uitleg dringende reden.

[Wajong art. 2:40, 2:43, 2:44, 2:58, 2:59;
Beleidsregels schorsing, opschorting,
intrekking en herziening uitkeringen 2006]

Tussenuitspraak na de conclusie van A-G De Bock (ECLI:NL:CRVB:2023:2086). De Raad legt het begrip dringende reden voortaan ruimer uit, waarbij betekenis toekomt aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Niet alleen moet rekening worden gehouden met de gevolgen van de herziening en terugvordering, maar ook met de oorzaak daarvan. Hierbij kan gedacht worden aan eigen fouten van het UWV die aan een herziening of terugvordering ten grondslag liggen of aan (te) trage besluitvorming. De wetsgeschiedenis bevat geen beletsel voor de nieuwe uitleg en de Raad wijst hierbij op de gewijzigde maatschappelijke inzichten. Bij de beoordeling van de dringende reden zal het UWV zich ook rekenschap moeten geven van de gevolgen die de herziening en terugvordering voor de betrokkene hebben. Het UWV is verplicht een belangenafweging te maken waarvan de uitkomst niet onevenredig mag zijn. Uitgangspunt hierbij is een intensieve toetsing door de bestuursrechter. Anders dan voorheen worden de Beleidsregels aangemerkt als binnenwettelijk beleid.

Tussenuitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Overijssel van 11 juni 2021, 20/848 (aangevallen uitspraak), tussen:

[appellant] te [woonplaats] (appellant)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Arbeidsongeschiktheid

174

Het door appellante in hoger beroep overgelegde deskundigenrapport geeft geen aanleiding om te twijfelen aan de door de verzekeringsarts en arbeidsdeskundige bezwaar en beroep getrokken conclusies

Centrale Raad van Beroep
18 mei 2022, nr. 20/2340 WIA,
ECLI:NL:CRVB:2022:1143
(Rijnbeek)

Noot E. van den Bogaard, onder «USZ»
2024/175.

Geen benutbare mogelijkheden. Door appellante overgelegd deskundigenrapport.

[Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheids-
wetten art. 2 lid 5]

De deskundige heeft in zijn rapport van 28 januari 2021 appellante verdergaand beperkt geacht dan waarvan het UWV was uitgegaan. Zo heeft hij appellante meer beperkt geacht op de aspecten 2.6 (emotionele problemen van anderen hanteren), 2.7 (eigen gevoelens uiten) en 2.8 (omgaan met conflicten). Het UWV heeft overeenkomstig de bevindingen van de deskundige de FML op 26 maart 2021 aangescherpt en op de betreffende aspecten verdergaande beperkingen aangenomen dan daarvoor.

Over de toevoeging van de deskundige dat hij het voor appellante niet haalbaar acht dat zij zal terugkeren in betaald werk omdat dit onregelend kan werken, heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep toegelicht dat erkend wordt dat sprake is van een wankel evenwicht, maar dat om die reden ook een urenbeperking is aangenomen voor vier uur per dag, waardoor de overige tijd gebruikt kan worden voor recuperatie. Verder is toegelicht dat door het stellen van specifieke voorwaarden in de rubrieken persoonlijk en sociaal functioneren druk en stress in arbeid wordt vermeden. De deskundige heeft volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep niet onderbouwd waarom appellante niet in staat zou kunnen worden geacht om

gedurende een beperkt aantal uren per dag arbeid te verrichten waarbij met de problematiek van appellante rekening gehouden wordt. Geen aanleiding bestaat deze toelichting van de verzekeringsarts bezwaar en beroep niet te volgen.

Ook het door appellante in hoger beroep in geding gebrachte stuk van bedrijfsarts J. Wijgergangs, die stelt dat uit het rapport van de deskundige volgt dat appellante voldoet aan de voorwaarden voor een IVA-uitkering, leidt niet tot een ander oordeel, nu Wijgergangs zijn conclusie niet nader heeft onderbouwd. Er zijn dan ook geen aanknopingspunten voor twijfel aan de inzichtelijk gemotiveerde conclusies van de verzekeringsarts bezwaar en beroep en de door deze arts in de FML van 26 maart 2021 vastgestelde beperkingen.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 20 mei 2020, 19/4542 (aangevallen uitspraak) en uitspraak op het verzoek om schadevergoeding, tussen:

[appellante] te [woonplaats] (appellante)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)
Stichting [naam stichting] te [vestigingsplaats] (werkgever)

Procesverloop

Namens appellante heeft mr. W.C. de Jonge, advocaat, hoger beroep ingesteld en verzocht om veroordeling tot vergoeding van schade.

Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend, waaronder een expertiserapport.

Partijen hebben nadere stukken ingediend.

Namens de werkgever heeft [naam], werkzaam bij Stichting [naam stichting], verzocht om als derde-belanghebbende partij deel te nemen aan de procedure.

Appellante heeft desgevraagd geen toestemming gegeven haar medische gegevens aan de werkgever ter kennisname te brengen.

Omdat appellante geen toestemming heeft gegeven om haar medische gegevens aan de werkgever te verstrekken, heeft de Raad onder toepassing van artikel 8:32, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaald dat de werkgever geen kennis mag nemen van de medische stukken, omdat geen sprake is van een gemachtigde die advocaat of arts is noch bijzondere toestem-

ming is verleend door de Raad. De Raad zal terughoudend zijn met het opnemen van gedetailleerde inhoudelijk-medische overwegingen in deze uitspraak om te voorkomen dat de ex-werkgever alsnog kennisneemt van de medische situatie van appellante.

Het onderzoek ter zitting heeft, deels via beeldbeelden, plaatsgevonden op 6 april 2022. Appellante is verschenen, bijgestaan door mr. De Jonge. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. J.C. Geldof.

Overwegingen

1.1. Appellante is werkzaam geweest als begeleider dagbesteding voor 32 uur per week. Op 15 februari 2012 heeft zij zich ziek gemeld met medische klachten. Bij besluit van 29 januari 2014 heeft het Uwv appellante na afloop van de voorgeschreven wachttijd met ingang van 12 februari 2014 een loongerelateerde WGA-uitkering op grond van de Wet Werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) toegekend. De mate van arbeidsongeschiktheid is daarbij vastgesteld op 100%. De loongerelateerde WGA-uitkering is met ingang van 12 januari 2017 omgezet in een WGA-loonaanvullingsuitkering.

1.2. Na een verzoek om herbeoordeling van de werkgever heeft appellante het spreekuur bezocht van een verzekeringsarts. Deze arts heeft vastgesteld dat appellante belastbaar is met inachtneming van de beperkingen die hij heeft neergelegd in een Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) van 17 oktober 2018. Een arbeidsdeskundige heeft vervolgens functies geselecteerd en op basis van de drie functies met de hoogste lonen de mate van arbeidsongeschiktheid berekend. Bij besluit van 31 oktober 2018 heeft het Uwv de mate van arbeidsongeschiktheid met ingang van 22 oktober 2018 vastgesteld op 63,05%. De hoogte van de WGA-loonaanvullingsuitkering blijft op dat moment ongewijzigd.

1.3. Bij besluit van 5 augustus 2019 (bestreden besluit) heeft het Uwv het bezwaar van werkgever en appellante ongegrond verklaard. Daarbij heeft het Uwv zich op het standpunt gesteld dat appellante niet voldoet aan de voorwaarden voor een IVA-uitkering, omdat geen sprake is van duurzame volledige arbeidsongeschiktheid. Aan het bestreden besluit liggen rapporten van 8 juli 2019 van een verzekeringsarts bezwaar en beroep en van 26 juli 2019 van een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep ten grondslag. De arbeidsdes-

kundige bezwaar en beroep heeft vastgesteld dat een van de voorgehouden functies niet geschikt is voor appellante, maar dat voldoende passende functies resteren en dat dit geen gevolgen heeft voor de vastgestelde mate van arbeidsongeschiktheid.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellante tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank heeft het verzekeringsgeneeskundig onderzoek zorgvuldig geacht. Verder heeft wat appellante in beroep heeft aangevoerd de rechtbank geen reden gegeven om het medisch oordeel dat aan het bestreden besluit ten grondslag ligt voor onjuist te houden. Uit de beschikbare gegevens kan volgens de rechtbank niet worden afgeleid dat de verzekeringsartsen van het Uwv een onvolledig beeld hebben gehad van de medische situatie van appellante. Er is kennis genomen van het medisch dossier, de anamnese is afgenomen en appellante is onderzocht. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in de rapporten van 8 juli 2019 en 30 maart 2020 inzichtelijk gemotiveerd dat wat appellante in bezwaar en beroep heeft aangevoerd en aan stukken heeft overgelegd geen aanleiding vormt om een ander standpunt in te nemen over de beperkingen van appellante. In dat verband hebben de verzekeringsartsen van het Uwv erop gewezen dat appellante op de datum in geding door een behandelaar werd gezien om haar situatie stabiel te houden en dat er om die reden geen indicatie was voor het inwinnen van aanvullende gegevens van de behandelend sector. De rechtbank onderschrijft verder de conclusie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat geen sprake is van (medisch) volledige arbeidsongeschiktheid en dat geen reden bestaat om een verdergaande urenbeperking aan te nemen. Daarnaast heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep afdoende gemotiveerd dat de door appellante genoemde STECR-richtlijn aanwijzingen geeft voor bedrijfsartsen bij re-integratie en niets van doen heeft met de beoordeling van beperkingen, zoals die bij de WIA-beoordeling plaatsvindt. Omdat het Uwv afdoende heeft gemotiveerd dat geen sprake is van een volledige arbeidsongeschiktheid, kan appellante niet in aanmerking komen voor een IVA-uitkering. Gelet op het voorgaande ziet de rechtbank geen aanleiding om een deskundige te benoemen. De rechtbank heeft tot slot geoordeeld dat de voorgehouden functies voor appellante geschikt zijn en dat het Uwv de mate van

arbeidsongeschiktheid terecht heeft vastgesteld op 63,05%.

3.1. In hoger beroep heeft appellante aangevoerd dat haar arbeidsongeschiktheid ten onrechte niet is aangemerkt als volledig en duurzaam en dat zij recht heeft op een IVA-uitkering. Het Uvw heeft onvoldoende beperkingen vastgesteld. De artsen van het Uvw hadden voor een goed beeld van de medische situatie volgens appellante contact moeten opnemen met de behandelend sector. Appellante heeft stukken ingebracht waaruit blijkt wat de behandeling heeft ingehouden, dat zij begeleid wordt via [zorgbureau] en dagbesteding heeft. Ook ontvangt zij huishoudelijke hulp van de Thuiszorg. Op grond van deze omstandigheden is het volgens appellante niet realistisch om haar in staat te achten duurzaam functies te kunnen vervullen. Ter onderbouwing van haar standpunt heeft appellante een rapport van een onafhankelijk deskundige van 28 januari 2021 in geding gebracht, die appellante op een drietal aspecten in de FML verdergaand beperkt heeft geacht dan waarvan het Uvw was uitgegaan. Verder heeft appellante zich op het standpunt gesteld dat op grond van het arrest Korošec de bestuursrechter een onafhankelijk deskundige dient te raadplegen, omdat de rechter niet medisch deskundig is om een zaak als deze te beoordelen.

3.2. Het Uvw heeft verzocht de aangevallen uitspraak te bevestigen. Verwezen is naar de rapporten van 31 augustus 2020 en 26 maart 2021 van een verzekeringsarts bezwaar en beroep. Het rapport van de door appellante geraadpleegde deskundige van 28 januari 2021 is voor het Uvw aanleiding geweest de FML op 26 maart 2021 aan te passen overeenkomstig de bevindingen van de deskundige. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft in het rapport van 20 april 2021 vastgesteld dat de aanpassing van de FML geen gevolgen heeft voor de vastgestelde mate van arbeidsongeschiktheid.

4. De Raad oordeelt als volgt.

4.1. Van gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid van een verzekerde is op grond van artikel 5 van de Wet WIA sprake als hij als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van onder meer ziekte of gebrek slechts in staat is met arbeid ten hoogste 65% te verdienen van het maatmaninkomen per uur, maar niet volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. Op grond van artikel 6, eerste lid, van de Wet WIA wordt de beoordeling van de arbeidsongeschiktheid gebaseerd op een verzeke-

ringsgeneeskundig en een arbeidskundig onderzoek.

4.2. In geschil is de vraag of het Uvw de mate van arbeidsongeschiktheid van appellante in de zin van de Wet WIA terecht met ingang van 22 oktober 2018 (datum in geding) heeft vastgesteld op 63,05%.

4.3. Wat appellante in hoger beroep heeft aangevoerd, vormt geen aanleiding anders te oordelen dan de rechtbank heeft gedaan. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het onderzoek door het Uvw zorgvuldig is geweest en dat er geen aanleiding bestaat om te twijfelen aan de door de verzekeringsarts- en arbeidsdeskundige bezwaar en beroep getrokken conclusies. Het door appellante in hoger beroep overgelegde deskundigenrapport maakt de beoordeling niet anders. Dit op grond van het volgende.

4.4. De deskundige heeft in zijn rapport van 28 januari 2021 appellante verdergaand beperkt geacht dan waarvan het Uvw was uitgegaan. Zo heeft hij appellante meer beperkt geacht op de aspecten 2.6 (emotionele problemen van anderen hanteren), 2.7 (eigen gevoelens uiten) en 2.8 (omgaan met conflicten). Het Uvw heeft overeenkomstig de bevindingen van de deskundige de FML op 26 maart 2021 aangescherpt en op de betreffende aspecten verdergaande beperkingen aangenomen dan daarvoor. Over de toevoeging van de deskundige dat hij het voor appellante niet haalbaar acht dat zij zal terugkeren in betaald werk omdat dit ontregelend kan werken, heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep toegelicht dat erkend wordt dat sprake is van een wankel evenwicht, maar dat om die reden ook een urenbeperking is aangenomen voor vier uur per dag, waardoor de overige tijd gebruikt kan worden voor recuperatie. Verder is toegelicht dat door het stellen van specifieke voorwaarden in de rubrieken persoonlijk en sociaal functioneren druk en stress in arbeid wordt vermeden. De deskundige heeft volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep niet onderbouwd waarom appellante niet in staat zou kunnen worden geacht om gedurende een beperkt aantal uren per dag arbeid te verrichten waarbij met de problematiek van appellante rekening gehouden wordt. Geen aanleiding bestaat deze toelichting van de verzekeringsarts bezwaar en beroep niet te volgen. Ook het door appellante in hoger beroep in geding gebrachte stuk van bedrijfsarts J. Wijgergangs, die stelt dat uit het rapport van de deskundige volgt

dat appellante voldoet aan de voorwaarden voor een IVA-uitkering, leidt niet tot een ander oordeel, nu Wijgergangs zijn conclusie niet nader heeft onderbouwd. Er zijn dan ook geen aanknopingspunten voor twijfel aan de inzichtelijk gemotiveerde conclusies van de verzekeringsarts bezwaar en beroep en de door deze arts in de FML van 26 maart 2021 vastgestelde beperkingen.

4.5. Nu geen twijfel bestaat aan de juistheid van de door het Uvw vastgestelde beperkingen wordt geen aanleiding gezien voor het raadplegen van een onafhankelijk deskundige.

4.6. Verder heeft het Uvw voldoende gemotiveerd dat, uitgaande van de juistheid van de vastgestelde beperkingen in de FML van 26 maart 2021, de aan de schatting ten grondslag gelegde functies, waarbij het gaat om de functie van productiemedewerker industrie (SBC-code 111180), de huishoudelijk medewerker gebouwen (SBC-code 111334) en de medewerker tuinbouw (SBC-code 111010) in medisch opzicht geschikt zijn voor appellante. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep is tot de conclusie gekomen dat de eerder geselecteerde functies onveranderd geschikt blijven, omdat daarin geen sprake is van een kenmerkende belasting voor het omgaan met conflicten, waardoor er geen sprake kan zijn van een te grote belasting op dit punt voor appellante. Daarnaast is sprake van routinematige en uitvoerende productiefuncties. Het hanteren van emotionele problemen van anderen is niet aan de orde. Geen aanleiding bestaat deze toelichting niet te volgen. De ter zitting naar voren gebrachte stelling van appellante dat de functie van huishoudelijk medewerker gebouwen niet geschikt is omdat zij daarvoor begeleiding vanuit de gemeente ontving, leidt niet tot een ander oordeel. Uit de informatie die appellante hierover heeft ingebracht blijkt dat zij begeleiding ontving voor zwaar huishoudelijk werk, terwijl het in de voorgehouden functie niet om zwaar huishoudelijk werk gaat en het dus bij de geselecteerde functie om een andere functie met een minder zware functiebelasting gaat. De stelling van appellante dat die functie haar niet kan worden voorgehouden, wordt daarom niet gevolgd.

4.7. Uit 4.2 tot en met 4.6 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. Dit betekent dat er geen grond is voor toekenning van de gevraagde schadevergoeding in de vorm van wettelijke rente.

4.8. Omdat het Uvw in hoger beroep de medische grondslag van het bestreden besluit heeft gewij-

zigd, is dit besluit in strijd met artikel 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb. Dit gebrek zal met toepassing van artikel 6:22 van de Awb worden gepasseerd omdat aannemelijk is dat appellante hierdoor niet is benadeeld. Het bestreden besluit kan dus in stand worden gelaten en de aangevallen uitspraak zal worden bevestigd. De toepassing van artikel 6:22 van de Awb is aanleiding voor een veroordeling van het Uvw in de proceskosten van appellante. Tevens zal worden bepaald dat het Uvw appellante het door haar betaalde griffierecht in beroep en in hoger beroep vergoedt.

5. De proceskosten worden begroot op € 3.036,= voor verleende rechtsbijstand in beroep en hoger beroep (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor de zitting in beroep, 1 punt voor het hogerberoepschrift en 1 punt voor de zitting in hoger beroep, ter waarde van € 759,= per punt en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- bevestigt de aangevallen uitspraak;
- wijst het verzoek om veroordeling tot vergoeding van schade af;
- veroordeelt het Uvw in de proceskosten van appellante tot een bedrag van in totaal € 3.036,=;
- bepaalt dat het Uvw aan appellante het in beroep en hoger beroep betaalde griffierecht van in totaal € 178,= vergoedt.

NOOT

Zie de noot van E. van den Bogaard onder CRvB 4 april 2024, ECLI:NL:CRVB:2024:667, «USZ» 2024/175.